

Dolenjske Novice.

Izhajajo 1. in 15. vsacega meseca. Cena jim je za celo l gld., za pol leta 50 kr. — Naročnino sprejema J. Krajec v Novem mestu, dopise pa uredništvo.

Kdor želi kako oznanilo v „Dolenjske Novice“ natisniti dati, plača za dvostopno petit-vrsto 8 kr. za enkrat, dvakrat 12 kr., trikrat 15 kr.

Gospodarske stvari.

Kako je treba postopati z letošnjim vinom, če ima duh po žveplenem vodiku.

Letošnje leto se je pokazala v nekterih vinogradih (tako piše „Gospodarski list“) že precej kasno bolezen plesen „Oidium Tuckerri“, ktera se je jela v kratkem času kaj na mah tako razširjati, da se je bilo bati za ves pridelek.

Vinogradniki so morali zato hitro vporabiti proti tej bolezni jedino in najboljšo sredstvo, namreč žveplo: žveplali so z žveplenim cvetom grozdje in trsje.

Za časa trgatve ostalo je na grozdju semtertija še nekaj žvepla, ker je bilo mej žveplenjem in trgatvijo premalo časa, da bi se bilo zamoglo žveplo popolnoma razkrojiti (oksidirati). To zaostalo žveplo je tedaj, ko je prišlo z grozdem vred v prešo, povzročilo razvitek žveplene vodika, kateri je dal pozneje moštu in novemu vinu neprijeten duh po jajcih, ali po vodi žveplениh toplic. Marsikateri vinogradnik se je že bal, da bo ta duh ostal v vinu in da ne bo le-to za prodajo.

Ker pa je vsakemu veliko na tem ležeče, da novo vino čim preje ta duh izgubi, hočem v kratkem navesti, kako je treba s takim vinom postopati.

Žvepleni vodik, ki daje vinu neprijeten duh, je izhlapljiv in se polagoma sam ob sebi izgublja v zrak. — Se bolj pa izhlapeva, ako se mošt koj, ko se začne kisati, pretoči v vedercih ali škafih v drug sod. — Prav dobro je tudi, ako se pri pretakanju pod pipo postavi pocinjeno rešeto, da se vino po njem razlije in skozi luknjice na široko odteka. Na ta način pride žvepleni vodik veliko bolj v dotiko z zrakom in laglje izhlapeva.

Že čez malo časa po prvem pretoku pa izgubi vino ta neprijeten duh tako, da se komaj še občuti. Da se pa popolnoma zgubi, treba je, da vino še jedenkrat pretočimo in sicer v sod, katerega smo z žveplom podkadili. Vsled tega žveplenja se nahaja v sodu nekoliko žveplene kisline. Ko pa pride žvepleni vodik z vinom v sod, začne se vodik razkrojati tako, da se kisik žveplene kisline spoji z vodikom žveplene vodika. Žveplo od žveplene kisline in ravno tako žveplene vodika postane

PODLISTEK.

Krivda in zadoščenje.

Večjega veselja pač ni bilo za nas dečke, kakor če smo se zbrali pri starem gozdarju, ki je bival zunaj vasi v mali gozdarski hišici. Starček je navadno sedeval pod košato lipo na klopi in mi okrog njega. Radi smo imeli tega starega gozdarja posebno zato, ker nam je znal toliko zanimivega pripovedati! Najrajši smo poslušali neko dogodbo iz njegovega vojaškega življenja:

Stari Henrik — tako hočemo zanaprej imenovati tega moža — je služil cesarja Napoleona in se udeležil tudi njegove vojne proti Rusiji. Neke zimske noči se zgubi od svojih tovarišev in zaide. Ko bi trenil, plane kakih dvanajst volkov nanj. Henrik začne streljati, in zverjad se res kmalu nekoliko umakne. Ko dalje po snegu gazi, dospe do precej visokega bukovega štora. Ves upehan se vsede nanj. Pa ni dolgo trajalo, in volkovi

so se zopet zbrali okrog njega. Kaj mu je početi? Smodnika ima samo še za en strel. Ali naj plane s samo sabljo med nje? Bil bi gotovo izgubljen. V tem nevarnem položaju ostane Henrik celo noč. „Ali niste mogli nobenega od zgoraj doli raniti, gospod gozdar?“ vpraša županov Francek. „Seveda sem,“ pravi lovec in zamiži s svojimi majhnimi očesci. „Jednemu sem presekal goltanec, drugemu pa sem natresel polno pest zdrobljenega duhana v oči. Uboga zver se je kar metala po snegu od grozne bolečine.“ „Kaj je tabak tako škodljiv za oči,“ oglasi se jeden izmed dečkov. „Gotovo,“ pritrđi starček. „Kako pa se Vam je vendar posrečilo, zapustiti ta nesrečen kraj?“ „Otroci moji, konec je zelo žalosten.“ „Menda vendar niso volkovi štora izpodkopali?“ oglasim se slednjič jaz. Gozdar odmaje z glavo. „Ne, ampak bilo mi je še hujše. Ko se je začelo že daniti, zapustile so me moči in omahnil sem s štora — med volkove.“ Strahu smo zaupili in popadali s svojih sedežev na tla. „Med volkove ste padli?“ zavrisnemo

prosto ter pade na dno kot neraztopljiv droben prašek. Na ta način izgubi vino popolnoma neprijeten duh. Že precej pri prvem pretakanju sod žvepliti, pa bi ne bilo dobro, ker bi zamoglo še popolnoma mlado vino vsled žvepljenja v svojem razvitku zaostati, imajoč v sebi še nekoliko razkisanega soka, kateri pa do drugega pretakanja že popolnoma prevre.

Žveplijo naj se pa samo oni sodi, v katere pretočimo belo vino, ker rudeče vino izgubi vsled žvepljenja nekoliko svoje barve. Da se pa tudi pri tem neprijeten duh popolnoma odstrani, treba ga je zato večkrat pretočiti. Žvepljenje sode pa močnosti vina nikakor ne škodi, ker se vsled gori navedenega kemičnega procesa izgubi iz vina le žveplena kislina in žvepleni vodik, a žveplo samo pade na dno sode kot droben prah.

Kaj je novega po avstrijskem cesarstvu?

Pogledi zamotano štrečno! — tako zamotane so razmere v državnem zboru. Zbornica nima pravega predsednika, ker dr. Kathrein je odstopil. Podpredsednika se trudita za žive in mrtve, da bi naredila red in mir pri sejah. Pa gre težko. Nemška liberalna stranka na levici, na čelu jim Schönerer in Wolf, kriči divje, razbija, nagaja s suhoparnim glasovanjem po imenih. Desnica jej pa tudi neče ostati dolžna. Pa najhujši nasprotnike imajo liberalni Nemci na levici sami: tam so krščanski socialisti. Ti jih dajajo, kar se da. Vodi jih dr. Lueger. Da bi prišla končno v razgovor od vlade predložena začasna pogodba z Ogrsko, vpeljala je desnica vkljub razbijanju in razgrajanju

kakor iz enega grla. „Da, in zveri so me raztrgale.“ „O, to pa že ni res, ker sicer bi Vas ne bilo zdaj tukaj,“ pravimo oveseljeni. „Gotovo, otroci,“ zasmee se gozdar, da se mu je posrečilo tako nas ustrašiti, in pogladi majhnega dečka, ki je bil še vedno ves trd in blede od strahu kakor kamen.

„Gospod gozdar, povejte nam še, zakaj imate kriv prst na desni roki,“ zaprosi nekdo izmed družbe. Starec, ki je bil danes posebno dobre volje, spolni tudi to prošnjo svojim mladim prijateljem. „Že teče šestdeseto leto, odkar sem se bil vpisal kot učenec v gozdarsko šolo. Že iz svoje mladosti sem ohranil grdo navado, da sem rad stikal za ptičjimi gnezdami. Sedaj pa, ko smo se učili že tudi prirodoznanstva, zanimala me je stvar še bolj. Sklenil sem, da si napravim zbirko ptičjih jajec. Bil sem že drugo leto v gozdarskem zavodu in imel sem menda že do sto jajec različnih vrst. Manjkalo mi jih je le še nekterih; med temi sem pogrešal zlasti jajec od pastaričice. Ko se nekaj zopet po gozdu spre-

nemških liberalcev tudi večerne seje. Te večerne seje pa po navadi postanejo nočne seje in nočne jutranje in dnevne. V jedni taki seji je neki nemški naprednjak govoril celih 12 ur proti začasni nagodbi z Ogrji, neki drugi je 6 ur tožil Badenija in ministre. Godili so se zadnji čas taki škandali v zbornici, govorilo se je s strani nemško liberalne tako surovo, da je groza. In zakaj počno liberalni Nemci tako? Vse zaradi izdanih jezikovnih naredb, češ, da so žalivne za nemški narod. Kako dolgo bo šlo to naprej, nihče ne ve. Če ne bo moglo iti, bo seve Badenij poslance poslal domov. Saj če bi imelo tako iti, je najbolje, da jih pošlje. Vže četr milijona goldinarjev je vzel davkoplačevalcem ta državni zbor. In storil za-nje nič.

Dne 14. listopada se je sešel na Dunaju **splošni avstrijski poljski shod**. Zastopniki poljedelcev iz vseh avstrijskih dežel, brez razlike jezika in narodnosti, so se sešli, da se posvetujejo, kako ohraniti avstrijski kmetijski stan v moči in veljavi. Bog daj obilo vspeha!

Kaj je novega po širokem svetu?

Mirovna komisija, ki je bila sestavljena, da uravna grško-turško vprašanje, se posvetuje in posvetuje, pa ni še skoraj nič uravnala. Na Grškem pa se vedno bolj očito kažejo strašne posledice vojske s Turki. Polje je opustošeno, trgovina in obrt počiva. Kako bodo plačali velikansko odškodnino?

Francoski katoličani so trn v peti francoskim prostožidarjem. Sedaj le-ti kriče, da hočejo papež Francosko popolnoma spraviti pod svojo oblast, ker je dal navodila katoličanom, kako naj ravnajo pri volitvah. Smešno!

hajam, najdem gnezdo te nedolžne ptičice. Bilo je na visokem raskavem hrastu, v luknji, ki jo je že poprej enkrat izbrala žolna za svoje gnezdo. Vsaj sklepal sem tako, ker je bil vhod v luknjo v primeri s truplom pastaričice precej večji. Hitro slečem vrhno sukno, splezam gori in z veliko silo potisnem roko notri. Prvo jajce se mi je koj zdrobilo v roki; ravno tako tudi drugo. Primem še tretjega nekoliko bolj po lahko. Pa — oj groza! Roka, ki sem jo že poprej skoro do krvi odril, ko sem v gnezdo silil, mi je otekla in ni hotela na noben način več vun. Ves moj trud, da bi se oprostil te nadležne pasti, bil je zastonj. Kaj pa sedaj? Za prvi čas bi še bilo, saj sem jezdil kot roka debelo hrastavo vejo.

Kake pol ure je že prešlo; jaz sem mirno sedel in čakal, da bi se roka stanjšala. Pa zastonj — postajala je le še bolj debela. Zopetna poskušnja oprostiti se, me je prepričala, da si s tem še hujše zlo na glavo nakopljem. Polagoma je postajalo temno. Začelo me je zebsti, in željno sem gledal

V Armeniji je bila letos jako slaba letina. Ubogi kristijanje! Turek jih koije, slaba letina tare. Evropske „krščanske“ države pa samo gledajo, store za nje nič.

Piše se nam:

iz Novomesta. — 13. t. m. priredilo je „Dolenjsko pevsko društvo“ običajni Preširnov koncert z jako zanimivim programom. Pevski del programa je izvrstno vspel ter gre tem malem številu izvršujočih članov glede njihove trudoljubivosti in marljivosti vse priznanje in neomejena pohvala, da kljub nezapadljivi mlačnosti nasproti društvu, kateri najbolj skrbi za zabavo ter tudi kar se je ravno ta večer splošno pripoznalo, podaje občinstvu tudi za naše razmere izboren glasbeni užitek, vseeno z veseljem izvršujejo pevske dolžnosti. Reči se mora, da je bil vspeh tega koncerta popolen. Nastopila je ta večer preblagorodna gospa dr. Jakobina Žitek kot solistinja. Podala nam je sê svojim čistim, zvonkim in simpatičnim glasom izboren glasben užitek. Thomasovo prelepo arijo „Poznaš li zemljo lepo“ iz svetovno znane opere Mignon je pela povsem dovršeno. Enako dobro ste peli v dvospevu Mendelssohnovim tudi gospa dr. Žitek in gospica Zofija Vaupotič, katere sonoren alt nam je vže dobro znan ter je vsikdar svoje partije do cela sigurna. Gosp. Grajland nas je z njegovim impozantnim baritonom kar očaral. Tako kot je on pel ta večer Vilharjevega mornarja, se sme reči, se redko čuje. Kakor je morala preje gospa dr. Žitek na burno zahtevanje pnoviti prelepo arijo, je i tako moral on pridati še „Kam“, in „Srcu“ (Vilharjevi). Pri ženskih zborih smo čuli, kaj zamore naydušenost in marljivost naših dam. Pele so od Dvoržaka „Sipek“ in Gerbičev dvospev „V noči“. Glasove imajo čiste; sopran v višini zvonk in jasen, alt doneč, da se človeku smeje srce, čuti tak ženski zbor v polni mladostni kreposti in navdušenosti. Kakšen aplavs so pa tudi žele, in prav tako. Vsa čast takej marljivosti in navdušenosti.

doli na suknjo. Ze večkrat sem zaupil na pomoč, pa vse zastoj. Veja, ki sem jo jezdil, me je že pričela tiščati. Sprevidel sem, da bom prej ali slej omahnil z drevesa in si zlomil ne le roko, ampak tudi morda nogo in celo vrat. Zazeblo me je pri tej misli okrog srca. Kar zaslišim korake; vesel, da bo vendar enkrat konec mojega trpljenja, zaupijem na ves glas: „Semkaj pojditel!“ — Pa zmotil sem se. To ni bil nihče izmed naših, ampak najbrž kak ubožec, ki je mislil odnesti nekoliko dračja; kajti, ko sem na pomoč zavpil, menil je menda, da kliče kdo gozdarjeve ljudi, da bi ga vjeli, in vdrl jo je z mesta, kar so ga noge nesle. — Zopet je preteklo nekaj strašnih ur. Ves utrujen nekoliko zadremļjem. Pa tudi to mi ni bilo privoščeno. Ze čez nekaj trenutkov mi skoči veverica na ramo. Na ves glas zakričim in ne vem kdo izmed naju se je bolj vstrašil: jaz ali uboga živalica. — Kako dolga je bila potem cela noč za mene, ubogega jezdeca! Naposled se je vendar jelo daniti. Ptički so se oživļjali drug za drugim

Navadno se misli, da samo mnogoštevilni moški zbor zaleže in velja, a tudi naš moški zbor je pokazal ta večer, da je možno maloštevilnemu zboru tudi kaj prav dobrega postati. Skončal se je večer z dostojno Foersterjevo, smemo reči najboljšo slovensko skladbo, „Ljubico“. Občinstvo je le obžalovalo, da se ni poyajljala. Največjo zaslugo za izborno vspeli koncert ima pač pevovodja g. Ign. Hladnik, ki neutrudljivo vežba pevski zbor.

Obžalovati pa je, da se naše narodno obinstvo tako malo zanima za pevsko društvo. Iznenadilo nas je, da se je tako v malem številu udeležilo tega večera. Veliko se govori po Novem mestu, o mlačnem društvenem življenji, a kaj je temu krivo? občinstvo samo. Pri tem slabem zanimanji se ni torej čuditi, da se pevski zbor čedalje bolj krči, in da zna, ako se te žalostne razmere ne zboljšajo, popolnoma preminuti. Take nezakupnice sedanji odbor, ki je ravno na popolnem uspehu tega koncerta dokazal, da je svojo dolžnost vestno storil, pač ni zaslužil, še manj pa ne zasluži tako marljivi zbor — če prav maloštevilen, pa obstoječ iz marljivih pa prav dobrih pevskih močij — takega preziranja.

iz občine Črejšnovec. — Nekoliko pojasnila dopisniku iz Belokrajine v zadnji številki „Dol. Novic“ stran 179. Županstvo Črejšnovec dobilo je na dopis v 16. št. „Dol. Nov.“ 21 gld. 70 kr. in sicer 10 gld. poslal je neki dobrotnik županstvu, 11 gld. 70 kr. pa je nabralo vredništvo „Dol. Nov.“ in jih zročilo županu (kar je bilo tudi svoječasnno v „Dol. Nov.“ razglašeno). Županstvo je razdelilo ta znesek svoječasnno med 21 bolj revnih in povsem zadetih posestnikov tako, da je dobilo 19 posestnikov vsak po 1 gld., jeden je dobil 1 gld. 50 kr., jeden pa 1 gld. 20 kr. Da bi visoka c. kr. vlada dosedaj kaj darovala v ta namen, nam ni znano; pač pa je izdala poziv dne 11. septembra t. l. po vsej Kranjski, da se nabirajo milodari za ponesrečence. Dobrotniki so res darovali precejšne svote ter jih poslali c. kr. okrajnim glavarstvom, da jih razdele med posestnike, ki so bili po vremenski nezgodi prizadeti, ni se pa poslužila županste. To naj bode v pojasnilo dopisniku in vsem tistim, ki z besedo pri

in prepevali veselo skakaje. Tudi jaz sem se drugekrati veselil lepega jutra, danes pa mi je bilo vse drugače pri srcu; kajti vedel sem, da če se tudi oprostim nadležne pasti, da bom vendar strogo kaznovan.

Se dve dolgi uri sem moral vejo jezdit, dokler ni prišel načelnik sam in me osvobodil. Prvi dan se ni zmenil več za me. Drugi dan pa me pokliče k sebi. Pridige, ki sem jo slišal, vam ne bom pravil, ker si jo lahko vsak sam misli. Dobil sem tudi pečat na lice, ki mi je bilo cel dan rudeče, kakor piruh. Desna roka mi je bila od one strašne noči popolnoma otrpnjena. Več tednov je nisem mogel nič rabiti; naposled se je vendar zdravnikom posrečilo, da so mi jo ozdravili. Le-ta prst mi je ostal vedno kriv, kakor vidite.“

Tako nam je pripovedoval stari gozdar; mi pa smo sklenili, da se nikoli več ne dotaknemo ptičjega gnezda. Tako naj bi vsi dečki mislili!

županstvu podpore zahtevajo. Kar se pa tiče delitve, ki se je vršila po orožniku dne 10. oktobra t. l., pripozna tudi županstvo, da se ni pravilno razdelilo, in je to tudi koj takrat opomnilo.

Sadno drevje (posebno jablane), ki je po nevihti zopet ozelenelo in cvetelo, obrodilo je precej sadja in s tem hotelo vbozega gospodarja nekoliko potolažiti. Jabolka so bila že debela kakor orehi, ali mraz jih je vničil. Postorili smo že zdavnej vse; no, saj jesenski pridelki nas niso mudili, in vresničil se nam bode pregovor, ki pravi: Kedar kmet v jeseni postava, po zimi strada. Zdaj že zopet pridno po trtni uši opustošene vinograde prekopavamo (rigolamo) ter jih pripravljamo za prihodnjo spomlad, za zasaditev ameriškega trsja. Vsegamogočnega pa prosimo blagoslova, da bi se trudili za boljšo korist, kakor smo se v letošnjem letu.

Iz Dobrove, dne 7. novembra. — [Tri zlate poroke, letina.] — Današnje popoldne bilo je za dobrovsko faro posebno imenitno, veselo in ginljivo. Ob 3 uri zbrali so se pred „Mežnarjevo“ hišo trije pari častitljivih starčkov in starčice s svojimi sinovi, hčerami, unuki, unukinjami in bližnjimi sosedi, od koder so se v lepem sprevodu podali ob slovesnem zvonjenju v domačo farno cerkev, kjer so obhajali „zlatoporočo“, namreč: Anton Osredkar (starosta) in njegova žena Jerica roj. Zdešar iz Podsmreke; Šimen Peklaj in njegova žena Marijana roj. Češnovar iz Hruševa; Kovač Ivan in njegova žena Uršula roj. Češnovar iz Gabrija. Cerkev je bila do zadnjega kotička napolnjena še od popoludanske službe božje. Svete cerkvene obrede izvršili so domači preč. gospod župnik Anton Lovšin kaj slovesno. Za sklep ginljivemu prizoru bila je „zahvaljena pesem“. Male, lepo oblečene in ovenčane unučice nosile so častitljivim starčkom in starčicam nove palice, ki so bile z umetnimi cvetkami okrašene, — v podporo ob hoji za starost. Vseh šest prizadetih oseb šteje sedaj nad 455 let. Gotovo lepa starost! Omeniti vredno je tudi to, da je bil za voznika (kučerja) Antonu Osredkarju in njegovi ženi Martin Oven iz Podsmreke, po domače Urbajn, kateri je že nad 92 let star. Vsi starčki in starčice z imenovanim voznikom vred so še prav čvrsti po duhu in telesu.

Po dovršenem cerkvenem opravilu obhajala se je za vse tri pare skupaj spodobna svatovščina v gostilni pri „Mežnarju“. To veselo in častitljivo družbo počastila sta tudi p. n. domača gospoda duhovnika in pa cerkveni pevski kor. Gospod župnik proslavili so zlatoporočnike s kaj ginljivim govorom, voščoč jim še veliko zdravih in zadovoljnih dnij na tem svetu, po smrti pa dušam njihovim sveti raj.

Dolgo in zadovoljno življenje je velika milost božja. Dobrovčane ima Bog rad. Dičijo pa tukajšnje prebivalstvo tudi one čednosti, ki so pogoj dolgemu in srečnemu življenju. Nad vse sveta mu je četrta božja zapoved; ljubi zmernost, snago ter pridno delavnost in pravo pošteno krščansko življenje. Bog je ohrani tudi zanaprej tako nepokvarjeno!

Naj spišem še na kratko letošnjo tukajšnjo letino. Ozimna žita so do dne 14. maja vsega najboljšega obetala; tega dne povihrala in polomila jih je pa majeva zima tako, da niso več vstala. Pridelalo se je malo zrnja, a precej veliko pa grdo zmedene slame. Turšica, kar je niso pomladi ob saditvi in v jeseni ob zoritvi grde vrane vničile, ječmen, oves, proso in ajda obneslo se je glede zrnja nekoliko boljše. Krompirja bilo je dosta manj od lanskega, repo objedalo je na

milijone gosenic, vsled česar je dala le droban in kumrni pridelek; korenje obneslo se je prav dobro; fižol je bil lep, zelje tu in tam dobro glavato, po nekaterih zelnikih pa tudi prav slabo in všeljasto. Čebele bile so izvrstne; dajale so veliko krepkih rojev, vse skupaj pa obilno okusnega medu in lepega voska. Orehov in kostanjev je bilo ravno za dobro poskušnjo, peškastega in koščičastega sadja po toliko kot nič. Detelja, koder ni bila predenčasta, seno in otava po traynikih in senožetih, dali so pa obilo lepe in tečne krme za živino. Ako se vsi pridelki med seboj primerjajo, dajo skupaj pičlo srednjo letino. Pa, hvala Bogu, ob vsem tem se je toliko pridelalo, da če Bog svoj blagoslov ohrani in obvaruje spravljene pridelke, ne bode treba ravno prevelikega gladu trpeti.

Zdravstvo bilo je vse leto povoljno, le gori v Brezji nastala bila je ob poletji med pujsi kužna bolezen, ki se je bila pa takoj ob postanku vdušila.

Domače vesti.

(Duhovniška imenovanja.) Preč. gospod kanonik Erker imenovan je knezoškofijskim konzistorijalnim svetnikom, preč. gg. profesor Ant. Kržič in župnik v Gorjah, Janez Ažman, pa duhovnim svetnikom.

(Petindvajsetletnica.) Vodja deške ljudske šole, definator P. Inocenc Koprivec, obhajal je dne 3. novembra svojo mašniško petindvajsetletnico. Gosp. frančiškanski sobratje so mu podarili spominsko sliko. Iz Rima je dobil tudi lepo sliko, pod katero je zapisano, da so mu sveti Oče podelili blagoslov. V svoji ponižnosti pa je hotel občespoštovani in priljubljeni P. Inocencij ta spominski dan kar na tihem obhajati v Brusnicah, kjer je imel ravno o Vseh Svetih duhovno opravilo. Gosp. župnik Piber je kar na svojo roko povabil na ta dan več sosedov duhovnikov, ki so lepo poslavlili ta spominski dan. Bog živi vrlega patra definatorja in mu daj dočakati še vesele petdesetletnice!

(† Umrla) je minoli petek zjutraj ob 1/22. uri gospica Emilija Ekel, hči bivšega novomeškega okrajnega glavarja, vladnega svetnika Josip Ekel-na, kateri nam je še vedno v blagem spominu. Bivala je pri gospici sestri, učiteljici v Toplicah. Napala jo je zvečer slabost, ki je pa kmalu pojenjala. A v noči pa je mirno izdihnila, Bogu udana, svojo blago dušo.

(Sto let star), umrl je 11. novembra v Trstu gospod Franc Jelovšek. Bil je častni občan ljubljanskega mesta.

(Mestna hranilnica v Novem mestu.) V mesecu oktobru 1897 je 216 strank vložilo 31.019 glđ. 63 kr., 98 strank vzdignilo 14.112 glđ. 21 kr., toraj več vložilo 16.907 glđ. 42 kr., 8 strankam se je posojil izplačalo 3.000 glđ., stanje vlog 434.145 glđ. 92 1/2 kr., denarni promet 84.678 glđ. 33 kr.

(Kmetijska bralnica v Novem mestu) je od zdaj naprej zopet vsako nedeljo dopoludne odprta. Kakor prejšnja leta poučevalo in razgovarjalo se boče v njej o raznih gospodarskih vprašanjih. Poleg tega so v njej tudi kmetijski časopisi in razne podučne knjige na razpolago.

(Popotna predavanja.) Vsled ukaza vis. deželne vlade, imel je c. kr. okrajni živinozdravnik v Krškem, gosp. Tomaž Virgler v več krajih krškega okrajnega glavarstva predavanja. Poučeval je o skušnjah pri govedoreji, o stvareh, ki škodljivo vplivajo na zdravje in rejo živine, o kužnih boleznih i. dr. Po-

slušalcev bilo je v Št. Jurji poprek 200, v Radečah 150, v Boštajnu 150, v Studencu 120. Povsod so poslušali gospodarji z velikim zanimanjem in bili so prav hvaležni za pouk.

(Posvetovanja sodnih predsednikov graškega nadsodišča), vršilo se je 11. novemb. v Gradcu. Tudi našega sodišča predsednik, blag. gosp. J. Gerdešič, se je tje podal.

(Čebelarški shod,) kterege je sklicala c. kr. kmet. družba, vršil se je 8. t. m. v Ljubljani. Vdeležilo se ga je mnogo čebelarjev iz bližnjega kraja. Sklenilo se je, ustanoviti občno slovensko čebelarstvo za vse pokrajine, koder prebivajo Slovenci; dalje, da naj udnina znaša 1 gld. na leto in da naj se izdaja enkrat na mesec čebelarški list, katerega naj udje dobivajo zastoj.

(„Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Novem mestu“) napravi v nedeljo 21. t. m. ob 1/2 8. uri zvečer veselico, v korist društveni hiši, s sledečim programom: I. „Smolo ima, šaljiva igra; II. tombola, ki se bo vršila v spodnjih prostorih hiše rokodelskega društva. Vstopnina za sedeže 40 kr., za stoječe 30 kr., za dijake 15 kr. Preplačila v korist društva se hvaležno sprejemajo. K obilni udeležbi vabi Načelnništvo.

(Bralno društvo) snujejo v Smartnem pri Litiji. Pravila imajo že pri visoki vladi predložena.

(Prašičja kupčija) se bo sedaj povzdignila, ker je Česka dovolila uvoz kranjskih prešičev. Tedaj le s prešiči na semnje; kupca bo dovolj.

(V bolnišnico Usmilj. bratov v Kandiji) sprejeli so minoli mesec 52 bolnikov, koncem meseca septembra jih je ostalo 32, skupaj 84; od teh se jih je 33 ozdravilo, 10 se je zboljšalo, 1 je bil neozdravljen, 2 sta umrla, 1 na jetiki in 1 vsled gnojavic; v oskrbovanji jih je ostalo 38. Oskrbovalnih dni se je nabralo tekom preteklega meseca 1060.

(Služba diurnista) s plačilom 1 gld. na dan, razpisana je pri c. kr. okr. glavarstvu v Novem mestu. Prosilci za to službo morajo biti nemškega in slovenskega jezika v besedi in pisavi zmožni, ter imeti lično pisavo. Prošnje so vložiti do 20. novembra pri c. kr. okr. glavarstvu v Novem mestu.

(Ljudsko gibanje.) V tretjem četrtletju bilo je v črnomaljskem političnem okraju z 28.460 prebivalci 38 porok, 165 rojstev in umrlo jih je 150. V prvem mesecu po rojstvu jih je umrlo 5, v prvem letu 39, v prvih petih mesecih 71, od 5. do 15. leta 9, od 15. do 30. leta 9, od 30. do 50. leta 13, od 50. do 70. leta 15, nad 70 let starih 33. Na jetiki jih je umrlo 21, na pljučnici 8, ponesrečilo se jih je 5, uboja ali samoumora ni bilo.

(Iz tretjega nadstropja) ubožne hiše v Trstu skočil je dne 4. t. m. 70letni kovač Ignac Erl, doma iz Krškega, ter obležal mrtev.

(Nesreča.) 4. novembra ob 2. uri popoldne, igrali ste se 4 1/2 letna hčerka učiteljeva in 4letna posestnikova hčerka Lušina iz Belecerkve pri zakurjenem kotlu neke kuhinje za farovškim poslopjem. Mala Pavlica imela je nesrečo, da se ji obleka vname. Z gorečo obleko tekla je kacic 300 korakov proti domu; ko jo dekla ugleda, polije jo naglo z vodo in odstrani obleko, a vendar prepozno. Proti sedmi uri je revše, kaj pa da v groznih mukah, umrlo.

(Most čez Krko) mej Novim mestom in Kandijo se pridno dela, dasiravno je malo videti. Na bregu mestne strani so zabiti močni obsekani hrastovi

tramovi v velikem četirioglu, kolikor bo namreč most širok, tesno drug tik drug; iz te ograje kopljejo za temelj zemljo, šuto, opeko, čepine. Najraznovrstnejša tvarina se nahaja, kar je menda Krka nanesla, in razna šara, ki so jo v teku let tje nametali. Toliko globoko so že kakor dno Krke, in le na enem delu so šele do skale prišli. Vodo morajo pridno pumpati, ker zahaja nekaj iz Krke, nekaj iz čistega studenca, ki se je pri kopanju prikazal. — Na kandijskem bregu bo delo lahko, ker so že pri vrhu trda tla. Kamnoseki delajo v kamnolomu nasproti Cegelnice, in imajo že mnogo rezanega kamna pripravljenega, ki ga bodo v čolnih k zgradbi vozili.

(Gosp. Windischer) posestnik in mesar v Kandiji, ki je moral radi novega mostu hišo prodati, kupil je Drgančevo hišo v Kandiji.

(Najdeno truplo.) Pri Brežicah našli so ljudje 6. t. m. v Savi truplo kacic 60 let starega moža. Ker je najdeni mrlič ustreljen v srce, se sodi, da se je morda zgodilo kako hudodelstvo in se je v tem oziru začela že preiskava.

(Za IV. letno zasedanje porotnih obravnav v Novem mestu), katere se pričó 22. nov. t. l., izzrebani so glaynim porotnikom naslednji gg.: Prus Jurij, pos. iz Krmačine; Vranešič Peter, pos. iz Tribuč; Malešič Jan., pos. iz Metlike; Dolar Ferd., graščak iz Kota; Erjavec Josip, pos. iz Zagradeca; Sušteršič Jos., pos. iz Toplic; Gramer Mat., pos. iz Rajhenava; Kočevar Jak., pos. iz Sodinjevasi; Povše Vinko, pos. iz Sela; Maurin Jan., pos. iz Zagodeca; Laurinšek Fr., pos. iz Leskovca; Pavlin Al., pos. iz Trebnjega; Huč Fr., pos. iz Gor. Ponikev; Bognar Lovr., pos. iz Nemške vasi; Gliha Jos., pos. in mlinar iz Vel. Loke; Dim Fr., pos. iz Hudeja; Skubic Ant., pos. iz Dednega dola; Matkovič Jure, pos. iz Tanče gore; Zgonc Jan., pos. iz Podhojnega hriba; dr. Bežek Rupert, c. kr. notar iz Zatičine; Rom Matija, pos. iz Stockendorf; Vanič Ferd., pos. iz Krškega; Vanič Jan., pos. iz Krškega; Prijatelj Jan., pos. iz St. Janža; Kaferle Jan., pos. iz Občine; Kolenc Ant., pos. iz Ravne; Cesar Fr., trgovec iz Krškega; Bon Ant., pos. iz Zabrdja; Rizzoli Al., agent iz Ribnice; Dermelj Al., pos. iz Boštanja; Modic Franc, pos. iz Žužemberka; Dereani Jak., trgovec iz Žužemberka; Pečarič Mart., pos. iz Drašič; Stupar Jos., pos. iz Metlike; Zajc Jos., pos. iz Bistrice; Prokšelj Miko, pos. iz Učakovca. — Nadomestnim porotnikom naslednji gg.: Kastelic Ant., trg., Paučič Jak., molar, Kos Ant., gostiln. in Gustin Adolf, trgovec iz Novega mesta; Žibert Jos., pos. in ključavničar iz Žabjevasi; Bučar Mat., pos. iz Srebernič; Gorenc Fr., pos. iz Črešnjice; Per Al., pos. iz Dol. Vrha; Duller Jos., pos. iz Vavte vasi.

(Cerkvena glasba:) „Missa in honorem Ss. Rosarii B. M. V.“ za mešan zbor se spremljavo orgelj, ali dveh goslij, viole, violona, dveh rogov in basa; zložil Ign. Hladnik, op. 19., drugi predelani natis. Cena part. in glasovom 80 kr., instrum. glasovom v prepisu 60 kr., po pošti 3 kr. več. Dobi se pri katoliški bukvarni v Ljubljani in pri J. Krajcu v Novem mestu.

(Skladni koledar za leto 1898.) Ravno- kar je izišel „slovenski skladni koledar“ za leto 1898. Dobiti ga je pri založniku Dragotinu Hribar-ju v Celji in po vsih slovenskih knjigarnah komad po 60 kr., s pošto 10 kr. več. Ako se jih naroči več skupaj, odpade poštnina.

Razne vesti.

* (Tobaka se pridelava) na vsem svetu na leto poprečno tisoč milijonov kilogramov. Zanimivo je, koliko pride na enega človeka na leto. Holandci so najhujši tobakarji; tam pride $6\frac{1}{4}$ funta na enega prebivalca, v Belgiji 5 funtov. Turk, ki ga imamo za najhujšega kadalca, potrebuje le 4 funte. V Ameriki pride le $3\frac{1}{4}$ funta na prebivalca. Potem slede: Nemčija, Francija, Španjsko in Italija. Najmanj v Evropi kadé Angleži.

* (Pes) je zvesti prijatelj človeku. Kdor psa potrebuje, naj bo za varstvo ali za lov, ali tudi za spremljevanje, naj si ga privoši, toda saj nekoliko naj bi vsakteri gledal na to, da bi drugim v nadlego ne bil. Kdor ima po novomeškem trgu kaj opravka, lahko pritrudi, da ni nič nenavadnega, da se po deset, dvajnajst psov sem ter tje drvi. Če različne ogle onesnažijo, potrpeti je; če mrcine nekaj davka plačajo, naj smejo tudi lajati zato; da se pa drugemu pasjemu vedenju (!) v okom pride, sme se pa pač od gospodarjev psov zahtevati, da jim druga šetališča odločijo, ne pa javni trg, kjer mora največ otrok v šolo in iz šole mimo hoditi.

* (Iz Krete) poroča slovenski vojak „Domovini“: „Sest bojnih ladij dobilo je nenadoma povelje odriniti nazaj v Pulj. Ostanejo tedaj tukaj samo ladije „Wien“, „Satelit“, „Tiger“, „Leopard“, „Cyklop“ in „Blitz“. Kaj je bil povod temu nepričakovanemu povelju, ne zna nihče. Morebiti so se tudi v Avstriji naveličali za to nehvaležno roparsko druhal brigati se i nadalje. Ne morem vam opisati, kako hudobni in do skrajne meje nehvaležni so tukajšnji prebivalci. Mi, ki jim varujemo življenje in imetje, ki jih stražimo, da slobodno donajajo svoje pridelke v mesta na prodaj, mi nismo niti minute varni življenja pred njimi. Ne preteče nobeden teden, da ne bi ti hajduki napadli zavratno evropskih vojakov. Ni še dolgo od tega, ko so baš nas hoteli na prav premeteni način ugonobiti, a pozabili so, da imajo s štajerskimi Slovenci opraviti. — Da bi le Avstrija ne prevzela Krete v pomirjevanje in upravo, kakor svojedobno Bosno. To bi še stalo žrtev. Nikomur do sedaj ni niti najmanj znano, kedaj bode konec komediji, v kateri se šest evropskih velesil lasa za tuje koristi. Res čuditi se je treznomislecemu, da že ne predsedava Evropi v tako brezpotrebni in brezvspešni zadevi žrtvovati milijone in milijone goldinarjev in življenja svojih ljudi. Za to hinavsko-roparsko druhal, katera ne pozna najmanj hvaležnosti za skazane dobrohotnosti, trošijo se milijoni, a da bi država ta denar v svojih deželah za bedo lastnega ljudstva porabila, bil bi vspeh gotov, denar bi donašal hvaležnost in blagoslov. Hvaležnost teh surovežev pa so svinčenke, s kojimi nas pozdravljajo tihotapski. — Načelniki vstašev poslali so admiralom evropskega brodovja spomenico s prošnjo, da so voljni in pripravljeni sprejeti nekaj ponujeno samoupravo (avtonomijo), t. j. da postane Kreta samostalna, ki bi plačevala le nekaj davek Turčiji. S to pogodbo zadovoljili so se celo „Sphakroti“ — najbolj divji del krečanskih prebivalcev. Največ zaslug za ublaženje pustošene deželice stvarja si Avstrija. Mi skoraj nismo tukaj več vojaki, temveč le še zidarji, tesarji itd. Postavljamo in popravljamo revnim param hiše, kakor bi bili zgolj stavbenski strokovnjaki, kar zopet kaže našo dobro in usmiljeno nprav in splošno spretnost. Kar smo mi v teh osmih mesecih tukaj naredili, tega bi Turki pač ne smeli nikdar pozabljati. Tukaj se

res uresničuje božji rek: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe“, — pa makar ti v zahvalo vrat zavije.

* (24 tisoč goldinarjev strgal.) Odvetnik Albert Harzanyi iz Debrečina se je preselil v novo stanovanje, a svoje vrednostne papirje je pozabil v neki omari v prejšnjem stanovanju. Na dan neke veselice je pustila v hiši stanujoča Schwarz svojega desetletnega sina ter še dva druga dečka v bivši odvetnikovi sobi. Otroci so našli v omari zapečateni zavitek, v katerem so bili Harzanyijevi vrednostni papirji; igraje so jih strgali ter jih nekaj celo na cesto vrgli, katere so našli potem orožniki. Škode je 24.000 goldinarjev. Ker je Harzanyija baš tedaj ostavila tudi soproga, je revež skoro zblaznel.

* (Konjsko meso) so začeli ua Dunaju za vžitek rabiti pred petdesetimi leti. Grof Barth povabil je takrat 42 avstrijskih zdravnikov k pojedini, ter jim postregel s kuhanim, pečenim in opraznim konjskim mesom. Zdravniki so to jed pohvalili in rekli, da ni slabejši od govejega mesa. Stvar se je razširila po časopisih, govorilo se je mnogo o tem, bili so nekateri zoper tak užitek, drugi pa so hvalili, ker konj je le čisto lepo hrano. Čez sedem let šele odprl je prvi konjsko mesnico nek podjetni mesar v nekem dunajskem predmestju. Danes pa imajo konjski mesarji na Dunaju že svojo zadrugo, pri kateri je udeleženi 200 mesarjev. Dunajčanje povzijejo sedaj poprek na leto 20 tisoč konj.

Poročilo o shodu kranjskih klobučarjev.

Na vabilo pripravljalnega odbora dolenskih klobučarjev, ki je vže opetovano bil imel razgovor o svojih obrtnih interesih, vršil se je 17. oktobra t. l. v Ljubljani shod kranjskih klobučarjev. Na tem, radi resnih socialnih časov zelo potrebnem sestanku se je določilo, kaj je ukreniti in katera sredstva upotrebljevati, da se propadajoča klobučarska obrt zopet povzdigne.

Prvi govornik A. Trček iz Metlike je našteval vzroke, zakaj njih stan v naše deželi hira in peša. Pravil je, da je v največji krivi konkurenca velikih tovarn, katere imajo vedno velikansko množino blaga v zalogi. Kar se tega blaga pravočasno prodati ne more po primerni ceni, to gre kasneje popolnoma preležano za nizko ceno mej svet. Ker manjši obrtnik na ta način svojih izdelkov ne more razpečati, ni čuda, da ima vedno manj odjemalcev, in da mu preti vsled tega gotov pogin. „Če se hočemo vzdržati“, vsklikne konečno govornik, „treba je temu konec narediti!“

Drugi govornik Dav. Francić iz Črnomlja je razmotrival vprašanje, s kakimi sredstvi bi si mogli opomoči. Priporočal je mej drugim vzajemno podporo in slogu; da se pa to laglje doseže, ustanovi naj se obrtna zadruga. Ko je govornik še na kratko razjasnil pomen takih zadrug, bil je ta predlog z velikim navdušenjem sprejet.

Za njim je nastopil dr. Iv. E. Krek. Razlagal je v obširnem govoru, kako bi se omogočila ustanovitve zadruga, obljubil je izposlovati deželne in državne podpore in konečno zborovalce zagotovil, da bo takoj potem, ko stopi novi zakon za obrtne zadruga v veljavo, sestavil primerna pravila ter jih poslal ustanovnemu odboru na vpogled. Živahno pritrjevanje, ki je sledilo govornikovim besedam, je pričalo, da je govornik iz srca zborujočim obrtnikom.

Ko so še nekateri govorniki izrazili svoje mnenje, sklenile so se po daljši debati sledeče bistvene točke, katere naj obsegajo pravila bodoče zadruga:

1. V zadrugo se sprejme le tak klobučar, ki s spričevali dokaže izučbo svoje obrti.

2. Klobučarsko obrt izvrševati in dotične izdelke prodajati smejo le člani zadruga.

3. Vsak na Kranjskem stanujoč klobučar mora biti član te zadruga.

4. Zadruga bo preskrbovala svoje ude proti primerno nizki ceni z blagom, kupljenim z lastnimi dohodki.

5. Ako se zdi odboru umestno, ustanoviti sme tovarno za klobučarske izdelke.

Nato se je vršila volitev ustanovnega odbora. Predsednikom je bil izvoljen Day. Frančič iz Črnomlja, kateremu se da ob jednem nalog, o shodnih sklepih vse kranjske klobučarje obvestiti.

Odbornikom pa so izvoljeni sledeči gg.: And. Jamnik iz Škofje Loke, Jožef Ovčjak iz Kranja, Fr. Urbas iz Logatca, Iv. Telban iz Borovnice, Ant. Trček iz Metlike in J. Janc iz Novega mesta.

V Novo Mesto meseca oktobra vračujoča se pisma:

Bürgermeister in Vočín — Rossi Francescho, Admont — Ana Malenšek, Nebraska — Ana Malenšek, Omana Nebra — Franc Majcen, Št. Rupert — Franc Koman, Vel. Podljuben — Adolf Klein, Wien — Maks Badovinac, St. Peter — Morg Schvan, Neu York — Anton Udovč, Kahunet — Josef Posel, Minesotta — Johann Predovič, Leadville — Josef Turk, Calumet — Ignatz Rodič, Budapest — Fani Hrovat, Rudolfovo — F. Knoblehar, Rudolfovo — Cofusi Giacomo, Cilli — Zuckerfabrik London — Jvanka Šušteršič, Gorica — Amalija Jeras, Unt. Šiška — Josef Kambič, Angeles Comp. — Matija Šetina, Kočevje — Eva Novak, Zagreb — Marjeta Težak, Ljubljana — Ana Freman, Marburg — Franciska Mayer, Vashington — Marko Dučič, Harlin Pa — Marie Glatz, Rieg — Anton Meglen, Naklj — Peter Vrtovec, Riečica — August Behlle, Kaufbeuren — Marjeta Težak, Smladnik — Boštjan Čebašek, Velike Lašče.

Darovi za dijaško kuhinjo:

Preč. g. župnik Ivan Golob 5 gld.; gospa Josipina Hočevar v Krškem 5 gld.; čast. g. kaplan Fr. Avsec 5 gld.; g. Franjo Gustin, poštar 2 gld.; g. Iv. Kinsky 3 gld.; g. profesor H. Skopal 2 gld.; g. profesor dr. K. Pamer za dva meseca 1 gld.; preč. g. dekan J. Nagode 5 gld.; neimenovana gospa iz Novega mesta 3 gld. — Mesečne doneske: G. I. Jakac 50 kr.; gospa Josipina Appe 20 kr.; g. Val. Appe 20 kr. — Dobrotniki iz mesta in Kandije: 22 gld. 45 kr. — Živil se darovali: Preč. g. župnik I. Babnik iz Toplice je nabral en voz različnih živil; preč. g. župnik A. Šmidovnik 4 mernike fižola; gospodična Nežika Rome sodček jesiha in nekaj fižola; g. J. Pencica zelja; gospa Witschel 4 vreče krompirja in dokaj zelja; g. J. Mogolič krompirja in zelja; v Jurkovasi se je nabralo štiri vreče krompirja, nekaj repe, korenja in zelja.

Loterijske številke.

Gradec 30. oktobra	57	85	82	31	65
Trst 6. novembra	87	61	68	21	26
Gradec 13. „	48	79	69	86	31

Učenec sprejme se takoj v predajalno s špece-rijskim blagom in železnino; isti mora imeti vsaj ljudsko šolo. **Adolf Gustin, Novo mesto.**

X A H V A L A.

Za prijazne dokaze naklonjenosti mej boleznijo in o smrti ter za spremstvo k zadnjemu počitku prerano umrle hčere, gospodične

Irme Šigon,

učiteljice v Semiči,

izrekam preč. duhovščini semiški, slav. učiteljstvu črnomaljskega okraja za lepo petje in ginljiv govor na gomili blage pokojne, mladini semiške in štrekljevske šole ter vsem prijateljem in znancem najsrčnejšo zahvalo.

Semič, dné 9. novembra 1897.

(249)

Simon Šigon.

Bogu Vsegamogočnemu je dopadlo, drago, ljubo nam sestro, gospico

EMILIJO EKEL,

po kratki boleznj prevideno s sv. zakramenti, danes ob 1/22. uri zjutraj, v boljše življenje poklicati.

Truplo drage ranjce se bode v nedeljo 14. novembra ob 1/24. uri popoldne na topliškem pokopališču k večnemu počitku položilo.

Svete maše zadušnice brale se bodo v mnogih cerkvah.

Nepozabljivo ranjko priporočamo v pobožno molitev in spomin.

TOPLICE, dné 12. novembra 1897.

(256)

Žalujoči brat in sestre.

Razglas.

Dne 21. novembra ob 2. uri popoldne oddala se bode potom javne dražbe zgradba mostu na Veliki loki, cenjena 900 gld. Dražba vršila se bode pri gosp. Šlajpahu na Veliki loki; ravno tam so tudi načrti razvidni.

Cestni odbor v Trebnjem,

(250)

Razglas.

Posojilnica v Črnomlji,

registrovana zadruga z neomejeno zavezo,

naznanja svojim vlagateljem, da bode kakor doslej tudi leta 1898 plačevala od hranilnih vlog 4 1/2% obresti, od katerih bode iz svojih dohodkov plačevala rentni davek in ne bode vlagateljem nič odtrgovala.

(254)

Načelstvo.

Pri c. kr. poštnem uradu na Rakeku

se sprejme v službo

sluga.

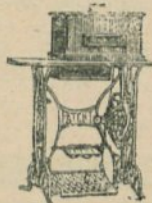
Ponudbe na gornji poštni urad.

(257)

Tovarniška zaloga
šivalnih strojev in biciklov.

IVAN JAK,

Ljubljana, Dunajska cesta št. 13.

Ceniki na zahtevanje brezplačno in franko.

Zastopnik za Metliko in okolico:

Friderik Skušek v Metliki. (131-11)

Deček, kateri ima veselje do pekovskega obrta in je 15-16 let star ter lepega vedenja, sprejme se takoj v poduk. — Kje pové vredništvo tega lista. (143-8)

Posestvo na prodaj v Hrušci pol ure od farne cerkve Stopiče, pošta Novo mesto, obstoječe iz hiše, vrta, njive in gospodarskega poslopja. — Več pove lastnik Jože Šašel, Hrušca št. 26.

Gostilna v novi hiši, dobro obiskana, se daje v najem! Pred hišo se križajo dve deželni cesti, in je hiša posebno pripravna za vsako trgovino. Naslov se izvé pri opravištvu tega lista.

Drva za kurjavo.

Oskrbništvo grajščine Struga prodaja bukove drva; polovico polen, polovico močnega vejevja, v mesto postavljene velja meter 2 gld.; lepa meterska polena pa 2 gld. 60 kr. meter. — Tudi se dobi

krompir

v vsaki množini. — Naročila naj se pošiljajo gospej pl. Fichtenau v Novo mesto. (248-2)

Učenec, iz poštene hiše, lepega vedenja ter krepke postave, vsaj 14 let star, sprejme se v poduk za ključavničarja pri Jan. Nep. Hrovath-u ključavničarju v Kandiji št. 36. pri Novem mestu.

Kdo pije

Kathreiner-
Kneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče zdrav
ostati in si kaj prihraniti.

Jedino pravi BALSAM

(Tinctura balsamica)

iz lekarne pri „angelju varhu“
in tovarne farmacevtskih pre-
paratov

A. Thierry-ja v Pregradi
pri Rogatec-Slatini.

Prekušen in potrjen od zdravstvenih
oblastev.

V svrhu varnosti ob-
činstva pred ničvred-
nimi ponarejanjinom
od sedaj nadalje to-le
oblastveno registrova-
no varstveno znamko.

Najstareje, najpristneje, najreelneje in
najceneje ljudsko domače zdravilo, ki

uteši prsne in plučne bolesi, želodčen krč itd. ter je vpo-
rabno notranje in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka
steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja tvrdka
Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“. Vsak
balzam, ki ne nosi zgoraj stoječe zelene tiskane varstvene
znamke, naj se odkloni kot čim cenejo tem nič vrednejo
ponaredbo. Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno
varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemo-
valce mojega jedino pravega balzama, kakor tudi prekupce
nič vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balza-
mov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi
zakona o varstvenih znamkah. Kjer se ne nahaja zaloga
mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: Na
angelja varha lekarno A. Thierryja v Pregradi
pri Rogatec-Slatini. 12 malih ali 6 dvojnih steklenic
stane franko do vsake avstro-ogrske poštno postaje 4 krone,
v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic
4 krone 60 vinarjev. Manj kot 12 majhnih ali 6 dvojnih
steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti pred-
plačilu ali poštnemu povzetju.

Pazi naj se vedno natančno na zgorajšno zeleno
varstveno znamko, katero mora nositi v znak pristnosti
vsaka steklenica. (139-10)

Adolf Thierry, lekarnar
v Pregradi pri Rogatec-Slatini.

400 litrov fine slivovke,

liter po 80 kr., ima na prodaj Miha Mesojedec, Dob-
rovska vas št. 3, pošta Škocjan. (253-1)

Službo cerkovnika išče mladenič,
star 28 let, ter
bi poleg te, tudi kako drugo službo — najrajši kot
hlapec pri kakem župniku — opravljal. — Naslov
pove vredništvo tega lista. (251)

Posestvo proda se po nizki ceni takoj na do-
lenjem Štajerskim med Sevnico in
Rajhenbergom, eno uro in pol od železniške postaje
ležeče; obstoječe iz 4 oralov gozda, 1 orala vinograda,
500 m² že rigolanega in na novo nasajenega, in
9 oralov njiv in travnikov skupaj se držečih in brez
kamenja, potrebnim gospodarskim poslopjem. Gozd je
komaj 10 minut od doma oddaljen in ravno tako tudi
malni. — Več o tem pove iz prijaznosti gosp. c. kr.
notar dr. Albin Poznik v Rudolfovem ali pa posestnica
Jožefa Šribar v Beli cerkvi. (237-2)

Posestvo obstoječe iz hiše, kjer je sedaj poštni
urad, s tremi sobami, vežo in ku-
hinjo, pripravno za gostilno in štacuno, zraven hlev,
klet, listnica, na tej pōd, dve senici, svinjski hlevi,
kozolec, vrt in travnik je na prodaj. Vse skupaj cenjenō
je na dva tisoč gld. — Več pové Janez Pungerčič v
Škocjanu. (245-2)